

Võta ja loe!

№ 12. — VIII aastafäit.

Tee õnnele.

Tahad ja õnnelikuks saada? Tee on üsna lihtne: anna end õnnistegijale nõnda, kui oled, ja lasj end tarvitada, kuidas Tema tahab.

Wõid seda proovida peale oma paljude ebanestunud õnnelahkide, mis tõid sulle ainult piisaraid, haamu ja määrifid ju südant. Sga lõbustus, mida endale kujutafid õnnena, määris waid ju südant, tegi seda inetumaks, madalamaks ja fühjemaks. Sga patu, mida pakuti õnnesildi all, pidid ja maksma südame werega ja ärgafes näris hinga kahetsus ja walu. On siis tee õnn, kui ja pärast lõbustuseööd end hommikul häbenejid, kui sul weel üldse häbitunnet järel oli? Oli tee õnn, kui ja astufid üle teiste puhta elu oma roojaste jalgadega ja murdfid südamelilled? Oli tee õnn wiinaklaasi juures kaotada mõistus, mis inimesel kallimaid warandusi on? Wõi oli tee õnn oma auahnete püüete järel saada kuulda inimeste ülistufi, millised on omefi nii heffelised? Kas tegi sind õnnelikuks warandus — oled ja nüüd,

Õimene lamp tuuakse talutarre.

omadest raha ja wara, õnnelikum kui furd waeisuses?

Ei. On nii wähe õnnelikke, tõsijelt õnnelikke inimeji maailmas ja palju õnnewaeseid, seepärast et on nii wähe neid, kes on walinud selle lihtja, kuid proowitud tee õnnele. Tõsijelt õnnelik saab olla ainult tee, kes on wastu wõtnud teesuse ja leidnud rahu tema sees. Õnn tuleb ainult puhtasje majasje, puhtasje südamesje. Seda wõid sinagi omada, andes oma südame teesusele, kes ta puhastab oma püha werega.

Seal oli noormees, kes ei olnud mitmeid öid enam korralikul jaanud magada — rahufuse pärast. Kuid ühel õhful andis ta

oma elu Sumalale. Põlvitades Issanda ette palus ta andeks oma pafud ja pani end Issanda altari-le. Ales tõustes jãras ta rõdmuft ja ütles: „Ma ei fea, kellele ma peaffin kõige efiti rããtima jelleff õnneff!?”

Ta oli leidnud õige õnnetee — Sumala Jüdame juurde, õnneallikale.

Sama juhtus noore haritud neiuga, kes elufiidimufes offis rahufufeff wabanemiff wabajurmaf. Enne aga kui jai jeda teostada, leidis ta parema tee rahufufeff wabanemijeks — ta andis ühel

koosolekul oma noore elu ja kurwa Jüdame Seesufele. Milline suur muufus Jündis fogu ta olemufes! Quisjuguje rõdmuga funnistas ta jelleff teistele! Millife andumufega hakkas ta teostama Sumala plaani oma elus ja teofsema ta riigis ja nii aastate wãltel ifka edaji — õnneallikas ei kuiwanud.

Nii mõiks tuua tuhandeid nãifeid tõfieluff.

Proowi jinagi. Tulle, anna end Seesufele Seesugufena, kui oled, ja ja leiadki jelle, mida igatfejid nii taua.

Sumal on armastus.

Reegi maaomanif ehitas endale uue juure maja, mille kafufele ta pani iluja fuulelipu. Sellesje olid lõigafud Jõnad: „Sumal on armastus.“ Kui ta sõber teda külastas ja jeda fuulelipu nãgi, küfis ta peremehelf, miks ta just need Jõnad on pannud lipule, kas armab ta, ef Sumala armastus on jama ebakindel ja muuffik nagu fuul?

„Ei Jugugi!“ ütles peremees. „Mina tahtfin jellega waid wãljendada, ef puhugu fuul kuff tahes, kas külmaff põhjaff wõi wihmarohkeff lããneff jüis Sumal on iffagi armastus.“

See on õige: Sumal on aina armastus.

Sama sõber tuli mõne aja pãrãff jälle peremeest külastama. Rafufefe aega enne jeda oli Jurnud peremehe abikaafa. Suures Jüdamewalus funnistas nüüd pe-

remees: „Ajetajin jelle fuulelipu üles jüis, kui kõik mu elus oli nii pãitejepaiseline ja mu abikaafa terwena mu kõrwal seifis. Kuid nüüd see kõneleb mulle aina jeda juurt kõjiasja: Sumal on ifkagi armastus.“

See lipufiri tõi walguft kannatawa mehe Jüdamesje, ef tal ei tarwiffenud hakata nurijema oma kaofufes ja Jüüdistama Sumalat.

Kas wole nii, ef kõie taga seifjab Sumala, armastawa Sja kõji? See kõji ei fee wigu. Tema lõõb haawu ja lõifab Jügawãlt, kuid jelle kaudu just ta arstib meie hinge.

Kõige juuremini ja Jelfgemini ilnneb aga Sumala armastus jelles, ef ta meie pããftmijeks õhwerdas oma ainufündinud Poja. See oli wõrratu õhwer, kuid armastus meie wastu Jündis jeda tooma jelle õhwri.

Pime tüdruk.

Uhelt pimedalt tüdrukult küsis teegi: „Kas ei kannata ja raskelt jelle all, et pead olema pime ja ei saa näha maailma ilu?“

Pime vastas: „Õigus, ma ei näe küll palju, mis ilus on, kuid ka nii palju inetut siin ilmas jääb mul nägemata. Ma mõtlen, et mu Isa taewas on üüriseks ajaks oma käe mu silmadele pannud ja kui see aeg möödab on ja ta oma käe ära võtab. siis seijan

ma ta ees, näen teda ja jellest on mulle küll.

Tõepoolest, õnnelik on see, kes saab oma eluraskused ja ristid wastu võtta fänuliku meelega ja neis näha teist, helgemat poolt. Iga raskuse sees on oma sügavam mõte ja iga ristiga kingib meile Sumal ka õnnistuse. Siinmene, kellel on tõjine igawiku loofus, ei pruugi eluraskustes murduda, waid on wõidurikas.

Kas palud ja ?

Keegi suure wangla waimulik nägi, kuidas üks surmamõistetud jöögilaua juures palwetas. „Oled ja ifta palunud?“ küsis õpetaja.

„Ei,“ oli wastus, „kodus õppi-jin ma seda tegema, kuid pärast-poole jätsin ma jelle maha, ja jelle-ga algaski mu õnnetus. Olen umbes kaheskümnes majas wii-binud, kuid ei üheski neist ei pal-lunud. Meie läksime tööle kui loomad ja aegamööda muutujime ise elajaks. Kui ma ei oleks loobunud palwetamisest, ei seisaks ma mitte surmamõistetuna siin.“

See jufustus on üks wõimas menetefel. Elu palweta lähed al-lamäge. Kuigi fänapäewal pro-pageeritakse ja ülistatakse waba-mõõlemist, ateismi ja muid õpe-fusi, kus põlastawalt waadatakse palwele nagu asjale, mis ei sobi fäiskaswanule ja haritud inime-jele, jääb tõjiasjaks, et palwe on oluline meie elus. Kes jääb pal-me juurde, see jääb Sumala juur-de. Ja kes Sumala juurde jääb,

jellel on wägew taitsja patuwastu. Pätt aga on ja jääb rahwaste ja iga inimeje huffajaks.

Olgu see jufustus hoiatufeks julle, kes oled pilganud Sumala palumist ja usklikke. Kuid olgu see ka hoiatufeks seesugustele, kes küll Sumalat ei jalga, samuti hin-dawad palwe wäärtust, kuid on liiski igapäewases elus nii üks-kõikjed. Mõtle, et ja ei saaks wastutawaks mõne inimeje huf-kumijes, allaminemijes ja just jelle läbi, et ta ei näe sind kunagi ifegi jöögipalwet pidawat. Sulged ja seda wastufust endale võtta?

Suurim küsimus ja lihtsaim wastus.

Küsimus: Mis pean ma tege-gema, et õndjaks saada?

Wastus: Uju Issanda Seesufe Kristufe jisse, siis saad jina ja ju pere õndjaks (Ap. teg. 16,30—31).

Laulud.

Viisil: Ma tahan jätta maha. P. 245.

Nüüd Peflehemma linna, Kui waga rändaja, Ma tahan waimus minna, Seal sündind Päästija. Mu kõige fallim wara Ja hinge ülem õnn; Kõit muud ma põlgan ära, Kui teda kätte Jaan.

Seal wäikses laudakeses On maa ja taewas koos, Seal kiffas põimekeses Ka magab nähtmetes, See maa ja taewa Looja Ja ülespidaja, Oh tere, õnnefooja, Mu Õnnistegija!

Oh armas Jeesus, fule Mu sisse elama, Ma annan ennast sulle Nüüd ihu hingega; Ei wõi ma enam sinust Siin iial lahtuda, Tee, et ka üksford minust Saaks taewa pärija.

Viisil: Armas Jeesus, armastaja. P. Lisa 30.

Tahwad kiusatused ifka Patule sind sündida, Ära meelt siis ära heida! Wõta järgest paluda. Jeesus peab waimus sõprust Oma armu lastega, Tema funneb ka ju nõdrust, Kõit ka ette weereta!

Viisil: Nüüd on see päev ju lõppenud. P. 18.

Sa oma sõnas fõofad: Ei lüffa wälja ma Reid, kes mu juurde tulewad; — See maksab mulle ka (Joh. 6, 37).

Sa surid ristis minu eest. Täit lunastust mull' fõid, Ma ujun jeda jüdamest, Et ja mind päästa wõid.

Oh wõta mind, mu Sumal, Ræe kõrwale, Et læeks mul jõuefumat Tee taewasje! Ei suuda ükfi asfu', Ei sammugi; Seft siruta käed wastu Mull' alati!

Kui ma ei jaa küll aru Su armu fõõft; Sa wiid mind läbi maru Ja surma-õõft; Seft wõta mind mu Sumal, Ræe kõrwale, Et læeks mul jõuefumat Tee taewasje!

Sõulualbum „Sõuluõhtu“ on aastate tessel olnud paljude kõude rõõmuks. Suwitawad jutustused, palju pilke, wärwitrukis kaas ja palju muud. Hind ainult 30 senti. Tellida selle lehe toimetajalt.

Vastutav toimetaja ja väljaandja Peeter Sink. „Võta ja loe“ hind 4 2 senti, 10 tükki — 15 s. Ilmub 1 kord kuus. Maksab aastas 30 s. poolaastas 20 s., välismaale 60 s. aastas. Tellige, levitage ja paluge! Toetusi traktaat-misjoni hääks ja kaastõid saata toimetajale Päikese 5–7, Tallinn. Tel. 446-22

Posti jooksev arve Nr. 353.

„Külwaja“ tr., Rataskaewu 6

Ilmus 27. septembril 1939. aastal.

